

Ze všech koutů na mě bliká
Semafor těch, kteří ví,
že je všechno jen prozatím

Snad se baví tím jak plaší
každý náznak záblesků,
které do mých dnů proniknou.
Snad je to tím, že je straší,
to že po nich přijdou další
a že z čista jasna zaniknou.

Nemůžu říct, že se vyznám
ani v tom, co už znám,
ale jedno na 100 % vím,
že jak já, tak každý druhý,
kterého tu potkávám,
nechce slyšet už: prozatím.

Křídla lásky můžou létat
do krajin, kam nedopadá stín.
Zvládnou výšky, zvládnou dálky,
nespálí je žádné: prozatím.

Ten kluk, co mi nosí tašku
je na tom už jako já,
bojí se, že taky doplatí,
na to, že jsou jiní starší
a že klidně dopustí,
že je všechno jen: prozatím.

Křídla lásky můžou létat
do krajin, kam nedopadá stín.
Zvládnou výšky, zvládnou dálky,
nespálí je žádné: prozatím.

I když ze všech koutů bliká,
semafor těch, kteří ví,
nepoznávám žádné: prozatím.